

[Hanne Reintoft.]

Håne andre folk i noget, de synes er væsentligt — man skal ikke være blasfemisk — men derfor kan man godt være kritisk, samfundskritisk og religionskritisk. Det er også et synspunkt, som vi selv sjældent møder, altså den takt og finfølelse, at man ikke skal jukke på anderledes tænkende, men den vil vi forbeholde os at have. Når vi har et filminstitut, må det være overladt til det at tage stilling til, hvordan det skal være, og så må man selv hver for sig prøve at respektere friheden og grundloven, som den nu engang er vedtaget.

Erik Bauer (CD):

Centrum-demokraterne kan støtte tanken i det konservative forslag, fordi vi finder ankeligheden rigtig, og fordi vi er overbevist om, at en ministers indskriden kun vil ske efter megen og meget grundig overvejelse og kun i tilfælde af helt usædvanlig grove krænkelse af dansk retsbevidsthed og kun, hvor et projekt strider afgørende imod samfundets etiske og moralske begreber.

Litten Hansen (VS):

Ministerens holdning til de to foreliggende lovforslag glæder mig; jeg forundres sådan set heller ikke over den. Det bliver sagt højt og tydeligt, at dette er en lex Thorsen. Man kan forundre sig over, at en enkelt kunstudøver, som oven i købet oftest karakteriseres som egoflipper, er i stand til at rejse så enorm en folkestorm, som det har været tilfældet, og så oven i købet holde den gående i årevis og blive verdensberømt ved samme lejlighed. Men hvorfor er det sket, og hvordan kunne det gå til? Det er de højrekræfter, som i dag har lagt disse to forslag på bordet, de højrekræfter, som er hans argeste modstandere, og som formentlig imod deres vilje har skaffet samme Thorsen al den verdensopmærksomhed, han ellers kunne have haft svært ved selv at skaffe sig på trods af den rige tradition for provokerende happenings, han lever af og på. Men de kan åbenbart blive ved med at tærskle langhalm på den sag, men uden reaktionens højt gjaldende forargelse ville Thorsens rygte næppe være nået uden for andedammens bredder.

Begge lovforslag er udtryk for forsøg på knægtelse af ytringsfriheden, det ene af de højt besungne borgerlige frihedsrettigheder.

Man kunne også kalde det forslag til bekvemmelighedslov, for hvis en sådan lovbestemmelse havde været gjældende for blot få måneder siden, ville ministeren på en bekvem måde kunne have undgået den lidet misundelsesværdige opgave, det var at forsøge på samme tid at undgå at blive til grin, undgå at blive udsat for beskyldninger om knægtelse af ytringsfriheden og omgåelse af egne love, og så oven i købet på samme tid videregive kammeradvokatens bestillingsarbejde, hvori man har fremtryllet en slags begrundelse for ophævelsen af filmgarantien til Thorsens Jesusfilm, og begrundelsen er, Gud hjælpe mig, en henvisning til evangeliernes ophavsret til historien om Jesu liv og levned.

Det har ikke noget med beskyttelse af ytrings- og trosfrihed at gøre, tværtimod. I den sammenhæng kunne man spørge, hvorfor man ikke for længst har beslået Erik Nørgaards bog om Jesus og foranstaltet offentlig bogbrænding. Heri fremstilles Jesus som en ægte revolutionær samfundsomstyrt. Er man mere bange for filmmediet end for bogproduktionen? Respekterer man Nørgaards opfattelse og ikke Thorsens? Eller får vi snart et nyt lovforslag, som vi så kan kalde lex Nørgaard? Desuden ved vel enhver, hvordan folkeeventyr og folkesagn og folkeviser findes i utallige versioner, blot de er hundrede år gamle, men Jesushistorien er snart to tusind år gammel og har været spredt med vold og magt over det meste af verden. Hvor mange versioner mon der findes af den? Skal man skride ind over for en hvilken som helst udlægning af den? Hvem har forskønnet historien? Hvem har fordrejet den?

Nej, det er ikke noget under, at store dele af befolkningen ligger flade af grin. De ville også ligge flade af grin, hvis lovforslagene ikke også var udtryk for den meget farlige tendens, som vi ser overalt i øjeblikket i retning af begrænsning af de borgerlige frihedsrettigheder. Somme tider er de forklædt som spareforslag som for nylig under finanslovdebatten, hvor man fik nedlagt workshop'en uden at sige et ord om, at det var en nedlæggelse, og somme tider helt åbenlyst som sorte uhyrer som i dette tilfælde.

Fremskridtspartiets forslag er mere omfattende end de konservatives: nu skal det hele nedlægges, statens støtte til filmbran-